

РЕШЕНИЕ

№ 6044

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3629** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.40, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Образувано е по жалба на Т. К. – гражданин на Я., чрез адв. П. К. от САК, против Заповед рег. № 53643/08.02.2023 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която е отнето правото му на постоянно пребиваване в Република България и е определен срок 30 дни за доброволно напускане на страната.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспорения административен акт като неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че е със статут на постоянно пребиваващ в Република България от 2003 г., живял е на територията на страната ни и е прекъснал всякакви семейни, културни и социални връзки с държавата на произход. Заявява, че отиването му в Я. е продиктувано от необходимостта да проведе продължително и тежко лечение и именно това му е попречило да се върне в България.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П. К., който поддържа жалбата и доводите в нея. Моли да бъде отменен оспорения акт и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, чрез юрисконсулт В. Ч., оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не

изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Т. К. е гражданин на Я., постоянно пребиваващ на територията на Република България /последното се установява и от представеното по делото Разрешение за пребиваване №[ЕИК] от 08.04.2013 г. и срок на валидност до 01.04.2023 г./. Вписан е в регистъра на населението на 29.11.2022 г. с постоянен адрес: [населено място], ул. Г. С. Р., № 121, ет.3 /видно от Удостоверение за вписване в регистъра на населението изх. № РОБ22-УГ51-6121/29.11.2022 г./. Не се спори, че същият е женен за българската гражданка Е. И., което обстоятелство е заявил в Заявление за издаване на документи за самоличност и пребиваване на чужденци в Република България рег. № 8330/07.12.2022 г., подадено в Дирекция „Миграция“ – МВР. Към него е приложил и писмено изявление /на л.23 от делото/, че не е живял в България от 2014 г. до 2021 г., поради това че е трябвало да се лекува в Я..

При извършена справка в информационните масиви на МВР е установено, че Т. К. е напуснал територията на Република България на 24.12.2014 г. и е влязъл отново на 24.01.2021 г., т.е. отсъствието му е за период, надвишаващ шест години.

На 08.02.2023 г. длъжностно лице при Дирекция „Миграция“ – МВР е изготвило Предложение рег. № 5364р-3266 до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за прилагане спрямо японския гражданин Т. К. разпоредбата на чл.40, ал.4 от ЗЧРБ като се изготви заповед за отнемане на предоставеното право на постоянно пребиваване.

Със Заповед рег. № 5364з-1971/02.10.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“, на основание чл.40, ал.4 от ЗЧРБ, спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденца в Република България“, поради това, че е отсъствал от страната повече от шест години.

Заповедта е връчена на Т. К. на 27.03.2023 г., което той е удостоверил със саморъчно положен подпис. Жалбата срещу нея е депозирана в Административен съд София-град на 04.04.2023 г. Подадена е в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията са следните:

Процесната заповед е издадена от компетентен орган - директора на дирекция „Миграция“, съобразно разпоредбата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ.

При издаването ѝ не е допуснато нарушение на материалния закон.

Съгласно чл.40, ал.4 от ЗЧРБ, посочен като правно основание за издаването на заповедта, във всички случаи след 6-годишно отсъствие от територията на Република България се отнема предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване, с изключение на случаите по чл.25г.

В случая е безспорно, че японският гражданин Т. К. е имал предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Република България и че същият е отсъствал от страната повече от шест години – от 24.12.2014 г. до 24.01.2021 г. Това обстоятелство не се отрича и от самия жалбоподател и е заявено от него писмено пред директора на Дирекция „Миграция“ /л.23 от делото/.

Нрмата на чл.40, ал.4 от ЗЧРБ е императивна и задължава административния орган да действа при условията на обвързана компетентност. Той не разполага с избор между

юридически равностойни варианти, а има само едно възможно законосъобразно решение. В тези случаи не прави преценка, а само проверка дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма и действия по нормативно предписания му начин. В този случай административният орган извършва единствено и само констатация относно материалното съществуване на фактите, чиято правна квалификация вече е направена от закона.

Съдът приема за неоснователни доводите в жалбата, че при издаването на оспорената заповед не е взето под внимание семейното положение на чужденеца, нито липсата на културни и социални връзки с държавата по произход. Тъкмо обратното, в акта са изложени съображенията на административния орган относно посочените обстоятелства. Отчетено е, че жалбоподателят има сключен граждански брак с българската гражданка Е. Х. И., че не са установени производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, както и че не са налице причини да се счита, че същият е загубил връзките си с държавата по произход.

Недоказано остана твърдението на Т. К., че продължителността на отсъствието му от територията на България и невъзможността да се върне, се дължи на здравословни причини и необходимост от провеждане на лечение в родината му. Въпреки дадената му възможност същият не ангажира доказателства, сочещи на невъзможност да се върне поради непредвидими или непреодолими събития или обстоятелства. Представените медицински документи /амбулаторни листове и резултати от изследвания/ са издадени в периоди, извън процесния, поради което са неотнормими към възражението му.

Действително, разпоредбата на чл.8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според чл.8, § 2 на КЗПЧОС, намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Видно от така очертаните рамки, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата, това са налага в случаите предвидени в закона и като е отчетен продължителния период от повече от 6 години, в който се предполага загубване на връзката с приемащата страна. За пълнота на изложението следва да се посочи, че с налагането на конкретната принудителна административна мярка не се пречат възможността за влизане и престой в страната на чуждия гражданин, нито се създават пречки от родствен характер. В този смисъл, не може да се търси нарушение и по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧОС, който също се съблюдава при налагане на ограничителната мярка.

В жалбата не се твърди по време на отсъствието си от България Т. К. да е пребивавал в друга държава, различна от Я., поради което може да се приеме, че не са прекъснати връзките му с нея, а тъкмо обратното – че са налице трайно установени връзки с родината му. Това сочи на извод, че ако чуждестранният гражданин напусне Република България, то той без проблеми може да се установи и да живее нормално в държавата си по произход.

В случая, не е налице изключението по чл.25г от ЗЧРБ, защото тази разпоредба касае чуждестранни граждани - членове на семейството на български граждани, на които е разрешено продължително пребиваване по реда на чл.24м, т.е. същата се отнася за лица - членове на семейството на български граждани, които са упражнили правото си на свободно движение и притежават валиден документ за пребиваване като член на семейство на гражданин на Съюза, издаден от друга държава – членка на Европейския съюз. По делото няма доказателства, нито са наведени доводи, Т. К. да има издаден документ за пребиваване като член на семейство на граждани на Съюза, издадено от друга държава-членка.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че жалбата на Т. К. е неоснователна и като такава следва да се отхвърли. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно: 100,00 лв. /сто лева/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 35-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. – гражданин на Я., подадена чрез адв. П. К. от САК, против Заповед рег. № 53643/08.02.2023 г. на директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която е отнето правото му на постоянно пребиваване в Република България и е определен срок 30 дни за доброволно напускане на страната.

ОСЪЖДА Т. К. – гражданин на Я., с ЕГН [ЕГН], ДА ЗАПЛАТИ на Министерство на вътрешните работи на Република България сумата от 100,00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: